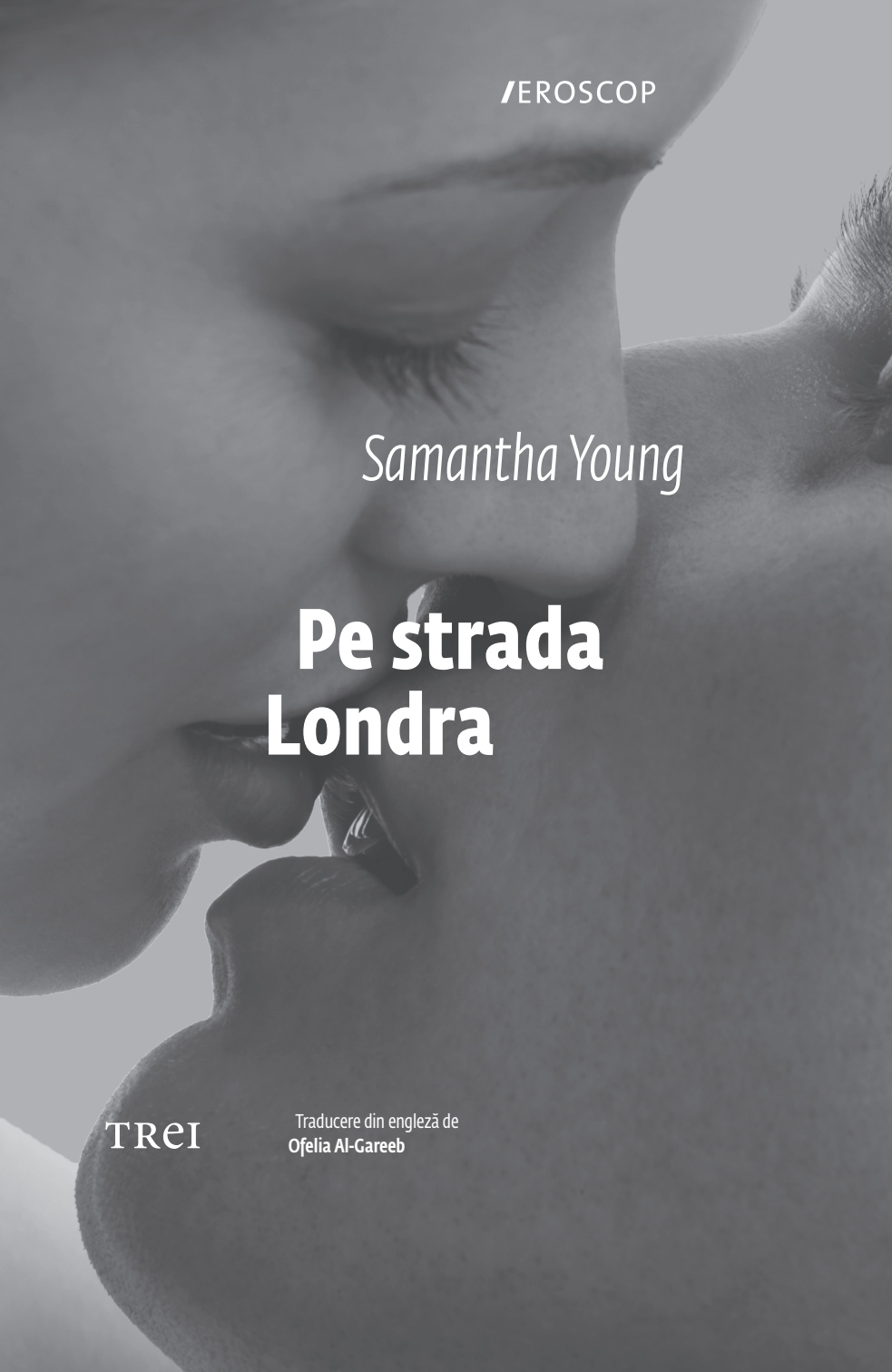

Pe strada Londra

Colecție coordonată de

***Magdalena Mărculescu
Pascal Bruckner***

/EROS COP

Samantha Young

Pe strada Londra

TREI

Traducere din engleză de
Ofelia Al-Gareeb

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Mihaela Doagă

Coperta:
Faber Studio
Foto copertă: © *Guliver/Getty Images/* © *Marili Forastieri*

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Gabriela Chircea

Corectură:
Ana Maria Tamaș
Elena Bițu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
YOUNG, SAMANTHA
Pe strada Londra / Samantha Young;
trad.: Ofelia Al-Gareeb. - București: Editura Trei, 2014

ISBN 978-973-707-902-2

I. Al Gareeb, Ofelia (trad.)

821.111(73)-31-135.1

Titlul original: Down London Road
Autor: Samantha Young

Copyright © Samantha Young, 2013
Published by arrangement with NAL Signet, a member
of Penguin Group USA, Inc.
Prezenta ediție s-a publicat prin acord cu NAL Signet,
membru al grupului Penguin USA, Inc.

© Editura Trei, 2014
C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Pentru Robert

Capitolul 1

Edinburgh, Scoția

Am privit opera de artă și m-am întrebat la ce naiba mă uitam. Pentru mine nu era decât o grămadă de linii și pătrate în culori diferite, cu ceva nuanțe ici și colo. Mi se părea cunoscut. De fapt, m-am gândit că aveam dosit pe undeva un desen pe care mi-l făcuse Cole când avea trei ani și care semăna izbitor cu acesta. Deși mă îndoiam că cineva ar fi fost dispus să dea trei sute șaptezeci și cinci de lire sterline pe desenul lui Cole. De asemenea, mă îndoiam de sănătatea mentală a cuiva care ar fi plătit trei sute șaptezeci și cinci de lire sterline pe o bucată de pânză care arăta de parcă ar fi stat lângă o cale ferată exact în clipa în care un tren plin de vopsea ar fi deraiat.

Totuși, aruncând o privire în jurul meu, am văzut că celor mai multe persoane din galerie le plăceau exponatele. Poate că eu nu eram suficient de inteligentă ca să pricep. Într-un efort de a părea mai sofisticată de dragul iubitului meu, am adoptat o expresie îngân-durată și m-am îndreptat spre următoarea pânză.

— Ăăă, bine, nu înțeleg, a anunțat o voce de lângă mine, pe un ton grav și răgușit.

Aș fi recunoscut oriunde acea voce. Cuvintele cu accent american erau punctate, din când în când, de câte o cadență sau de consoanele mai ascuțite ale unei pronunții dialectale, toate fiind consecința șederii proprietarului lor în Scoția timp de aproape șase ani.

În timp ce îmi plecam capul pentru a-i întâlni privirea lui Joss, cea mai bună prietenă a mea, m-am simțit ușurată. Pentru prima dată în acea seară, am zâmbit din toată inima. Jocelyn Butler era o americană îndrăzneată, care spunea lucrurilor pe nume și care servea cu mine la bar, într-un loc dichisit ce se numea Club 39. Era un bar situat într-un subsol, pe una dintre cele mai celebre străzi din centru — George Street —, și se împlineau cinci ani de când lucram acolo.

Îmbrăcată într-o rochie neagră de firmă și pantofi Louboutin, prietena mea cam bondoacă arăta sexy. La fel și iubitul ei, Braden Carmichael. Stând în picioare în spatele lui Joss, cu mâna așezată posesiv pe talia ei, Braden emana siguranță. Deosebit de atrăgător, era genul de iubit pe care îl căutasem de ani de zile și, dacă n-aș fi ținut la Joss atât de mult, iar Braden n-ar fi adorat-o dincolo de limitele rațiunii, aș fi trecut peste ea pentru a-l lua. Braden avea aproape doi metri, ceea ce era ideal pentru cineva de înălțimea mea. Eu aveam un metru optzeci, și încălțată cu pantofi cu tocuri aveam peste unu nouăzeci. În plus, iubitul lui Joss se întâmpla să fie și sexy, bogat și amuzant. Și o iubea pe Joss la nebunie. Erau împreună de aproape un an și jumătate. Mai că simțeam cum se cocea o cerere în căsătorie.

— Arăți uluitor, i-am spus, cu ochii pe rotunjimile ei.

Spre deosebire de mine, Joss avea sâinii mari, alături de niște solduri și un posterior ce nu erau nici ele de lepădat.

— Îți mulțumesc c-ai venit. Vă mulțumesc amândurora.

— Păi, îmi rămâi datoare, a mormăit Joss, arcuindu-și o sprânceană în timp ce arunca o privire la celelalte tablouri. Va trebui să mint la greu dacă pictorița mă va întreba ce părere am.

Braden a strâns-o ușor de talie și i-a zâmbit.

— Ei bine, dacă artista e la fel de plină de fițe precum arta ei, de ce să minți dacă poți fi brutal de sinceră?

Joss i-a întors zâmbetul.

— Așa e.

— Ba nu, am intervenit eu, știind că, dacă aș fi lăsat-o, chiar așa ar fi făcut. Becca este fosta iubită a lui Malcolm, iar ei doi au rămas prieteni. Fă-o pe Robert Hughes cu ea și dă-i șuturi în fund și-ai să vezi că de fapt eu o să fiu cea care o să-și ia șuturile.

Joss se încruntă.

— Robert Hughes?

Am oftat.

— A fost un faimos critic de artă.

— Îmi place chestia asta, a zis Joss, rânjind diabolic. Știi cum se spune, sinceritatea e aproape de sfințenie.

— Iubito, cred că e puritatea.

— Sigur că e puritatea, dar nu cumva sinceritatea vine imediat după?

Sclipirea încăpățânată din ochii lui Joss m-a făcut să simt un nod în gât. Joss era o forță demnă de luat în calcul, și dacă ea avea o anumită părere sau voia să spună ceva, nu prea aveai cum să o îpie-dici. Când am cunoscut-o, era o persoană incredibil de reținută, preferând să nu se amestece în chestiunile personale ale prietenilor ei. Însă, de când l-a cunoscut pe Braden, s-a schimbat mult. Prietenia noastră a evoluat, iar acum Joss era singura care știa adevărul despre propria-mi viață. Eram recunoscătoare pentru prietenia noastră, dar în momente ca acesta mi-aș fi dorit ca ea să fi fost vechea Joss, cea care își ținea bine ferecate gândurile și sentimentele.

Mă întâlneam cu Malcolm Hendry de vreo trei luni. Era bărbatul perfect pentru mine. Bland, relaxat, înalt — și bogat. Malcolm era cel mai în vârstă dintre „sponsori“, așa cum îi numea Joss. Cu toate că la treizeci și nouă de ani cu greu i se putea spune *vârstnic*. Oricum, era cu cincisprezece ani mai mare decât mine. Nu-mi păsa. Convinsă că el ar fi putut fi *alesul*, nu voiam ca Joss să pericliteze progresul relației noastre insultând-o pe buna lui prietenă.

— Jocelyn — Braden a prins-o iar de talie, cu ochii la mine și la panica mea crescândă —, la urma urmelor, cred că e cel mai bine să exersezi în seara asta arta vicleniei.

Într-un final, descifrându-mi expresia, Joss a pus o mână liniștitoare pe brațul meu.

— Glumesc, Jo. O să mă comport exemplar. Îți promit.

Am dat aprobator din cap.

— Doar că... vezi tu, lucrurile merg bine.

— Malcolm pare un tip de treabă, a fost și Braden de acord.

Joss a scos un sunet gutural, dar amândoi l-am ignorat. Prietena mea își spusese clar și răspicat părerea despre alegerea iubitului meu. Era convinsă că eu mă foloseam de Malcolm și că el se folosea de mine. Era adevărat că era generos și că aveam nevoie de acea generozitate. Însă nu era mai puțin adevărat că eu chiar țineam la el. Încă de la „prima mea iubire“ de la vârsta de șaisprezece ani, John, mă îndrăgosteam de protectori fermecători și de cei care puteau să ne ofere siguranța necesară mie și lui Cole. Dar John se săturase să fie vioara a doua după familia mea și, după șase luni, m-a părăsit.

Mi-a dat o lecție prețioasă.

De asemenea, mi-a insuflat o nouă exigență în alegerea iubitului — acesta trebuia să aibă un serviciu bun, să fie ambițios, conștiincios și să aibă un venit decent. Indiferent de cât de mult munceam, cu calificările mele inexistente și lipsa oricărui talent real, nu aveam să câștig niciodată destui bani pentru a asigura un viitor stabil familiei mele. În schimb, eram destul de drăguță încât să fac rost de un bărbat cu calificări bune și cu talent.

La vreun an după ce mi-am revenit din suferința pricinuită de povestea mea de iubire eșuată cu John, în viața mea a intrat Callum. Treizeci de ani, avocat înstărit, atrăgător, cult, sofisticat. Hotărâtă să fac ca asta să dureze, am devenit ceea ce-mi închipuiam că ar fi iubita perfectă pentru el. Era un obicei să devin altcineva, mai ales că părea să funcționeze. O vreme, Callum a crezut că eram perfectă. Am stat

împreună doi ani — până când rezerva mea legată de propria-mi familie și inabilitatea de „a-l lăsa înăuntru“ au ridicat un zid prea înalt între noi, așa că m-a părăsit.

Mi-au trebuit câteva luni să mă adun după plecarea lui Callum... și, când am făcut-o, a fost pentru a alerga în brațele lui Tim. Îngrozitoare decizie. Tim lucra pentru o companie de investiții. Era atât de egocentric, încât *eu* am fost cea care l-a părăsit pe *el*. Apoi a existat Steven. Steven era director de vânzări la una din acele firme enervante de vânzări din ușă în ușă. Lucra foarte mult, iar eu am crezut că asta va fi în favoarea noastră, dar n-a fost. Joss credea că Steven mă părăsise din cauza inabilității mele de a fi flexibilă în legătură cu orice din pricina obligațiilor mele familiale. Adevărul era că eu pusesem capăt relației cu el. Steven mă făcea să mă simt ca ultimul om. Comentariile lui, cum că nu eram bună de nimic, îmi trezeau prea multe amintiri și, cu toate că până și eu știam că nu aveam alt atu în afara înfățișării mele, atunci când ți-o spune iubitul și te face în cele din urmă să te simți asemenea unei însoțitoare plătite, e timpul să pui punct.

Suportam destule lucruri nasoale din partea oamenilor, dar aveam și eu limitele mele, și, cu cât mă maturizam, cu atât mai strânse deveneau acele limite.

Însă Malcolm era diferit. El nu mă făcuse niciodată să mă simt îngrozitor în ceea ce mă privea și, până acum, relația noastră mergea binișor.

— Unde e Omul cu Potul?

Am aruncat o privire peste umăr și l-am căutat, ignorând sarcasmul lui Joss.

— Nu știu, am murmurat.

Cu Malcolm câștigasem, în sens literal, potul cel mare, căci era avocatul-care-devenise-câștigătorul-loteriei. Câștigase în urmă cu trei ani premiul EuroMillions și renunțase la slujba sa — de fapt, la cariera lui — pentru a începe să se bucure de o nouă viață ca milionar. Obișnuit să fie ocupat, se hotărâse să-și încerce mâna în

investiții imobiliare, iar acum avea un portofoliu de proprietăți pe care le deținea în calitate de proprietar care închiriază.

Ne aflam într-o clădire veche din cărămidă roșie, ale cărei ferestre erau șiruri de dreptunghiuri mici pe care le vezi mai degrabă la un depozit decât la o clădire ce găzduiește o galerie de artă. Înăuntru era cu totul altceva. Cu podele din lemn de esență tare, cu un iluminat uimitor și cu pereți despărțitori pentru expunerea operelor de artă, era locul ideal pentru o galerie. Malcolm divorțase cu un an înaintea câștigului, dar, desigur, un bărbat chipeș și înstărit atrăgea femei tinere, așa ca mine. O întâlnise pe Becca, o artistă irlandeză deșteaptă, în vârstă de douăzeci și șase de ani. S-au întâlnit câteva luni și au rămas prieteni și după ce s-au despărțit. Malcolm investise bani în arta ei, închiriind o galerie la câteva străzi depărtare de vechiul meu apartament din Leith.

Trebuia să recunosc că galeria și spectacolul de artă erau impresionante. Chiar dacă nu se întâmpla să înțeleg ceea ce îmi transmitea arta.

Malcolm reușise să adune un grup de cumpărători particulari care să asiste la vernisajul special al noii colecții a Beccăi, și, din fericiire, *lor* le transmitea ceva arta ei. De îndată ce ajunseserăm, îmi pierdusem însoțitorul pentru restul serii. Becca venise grăbită spre Malcolm și spre mine, îmbrăcată cu colanți metalizați și un pulover supradimensionat, tropăind desculță pe podeaua din lemn rece ca gheața. Schițase un zâmbet stânjenit, îl înșfăcase pe Malcolm și îi ceruse să le-o prezinte celor care apăruseră. Apoi, eu am purces la a mă plimba prin galerie, întrebându-mă dacă eu n-aveam pic de gust pentru artă sau dacă arta ei era pur și simplu foarte proastă.

— M-am gândit că aș putea să cumpăr câte ceva pentru apartament, dar...

Braden a fluierat pe o tonalitate gravă văzând etichetele cu prețurile pânzelor în fața cărora stăteam.

— Încerc întotdeauna să nu plătesc la suprapreț atunci când cumpăr rahaturi.

Joss a pufnit și a dat din cap a încuviințare deplină. Hotărând că era cel mai bine să schimb subiectul înainte ca unul dintre ei să-l încurajeze pe celălalt să fie nepoliticos pe față, am întrebat:

— Unde sunt Ellie și Adam?

Ellie era o scumpă și putea da o turnură pozitivă oricărei discuții. De asemenea, reușea să tempereze accesele verbale prea abrupte ale celei mai bune prietene și ale fratelui ei, motiv pentru care o invitase în mod special aici.

— Ea și Adam rămân acasă în seara asta, a răspuns Joss cu o seriozitate liniștită care m-a îngrijorat. Azi a primit rezultatele de la examenul de RMN. E bine, dar asta i-a trezit tot soiul de amintiri.

Trecuse puțin peste un an de când Ellie suferise o intervenție chirurgicală pentru a-i fi înlăturate tumorile cerebrale care îi causeră simptome fizice și crize. Pe atunci, n-o prea cunoșteam cu adevărat pe Ellie, dar Joss stătuse temporar la vechea mea locuință în timpul recuperării lui Ellie și mi-am dat seama, din cele spuse de ea, că pentru toți fusese o perioadă grea.

— O să-ncerc să trec s-o văd zilele astea, am murmurat, întrebându-mă dacă aveam să găsesc un răgaz pentru asta.

Cu cele două servicii, sarcina de a avea grijă de mama și de Cole, și adăugând și faptul că trebuia să-l însoțesc pe Malcolm, ori de câte ori voia să mergem undeva, viața mea era destul de haotică.

Joss a dat aprobator din cap, cu o cută de îngrijorare între sprâncene. Dintre toți, ea își făcea cele mai mari griji pentru Ellie. *Bine, poate nu mai mari decât toți*, am gândit eu, aruncându-i o privire lui Braden, ale cărui sprâncene erau îmbinate într-o expresie de preocupare.

Braden era probabil cel mai hiperprotector frate pe care îl cunoscusem vreodată, dar de vreme ce știam totul despre ce însemna a fi hiperprotector cu un frate mai mic, nu încăpea nicio glumă.

Într-o încercare de a le mai abate gândurile mohorâte, am glumit pe seama zilei de rahat pe care o avusesem la muncă. Serile de marți, joi și vineri lucram la Club 39. În timpul zilelor de luni, marți

și miercuri lucram ca secretara personală a lui Thomas Meikle, contabil la firma de contabilitate Meikle & Young. Domnul Meikle era un ticălos cu toane și, de vreme ce „secretara personală“ era doar un eufemism pentru „lacheu“, sufeream în mod constant lovituri din partea temperamentului său capricios. Unele zile erau bune și ne înțelegeam destul de bine; în altele, cum ar fi fi cea de azi, „eram bătută în cap“ — ca să citez — și nu eram bună de nimic. Aparent, astăzi mă depășisem pe mine: nu fusese destul zahăr în cafeaua lui, fata de la brutărie îmi ignorase instrucțiunile de a-i scoate roșiile din sendviș și nu expediasem prin poștă o scrisoare pe care domnul Meikle *uitase* să mi-o dea. Din fericire, a doua zi eram liberă de Meikle și limba lui usturătoare.

Braden a încercat încă o dată să mă convingă să plec de la Meikle și să vin să lucrez cu jumătate de normă la agenția lui de imobiliare, însă am refuzat să-i accept ajutorul, la fel cum am refuzat în trecut multele oferte de ajutor ale lui Joss. Deși îi eram recunoscătoare pentru amabilitate, eram hotărâtă ca mereu să fac în așa fel încât să mă descurc de una singură în viață. Când te bizui pe oamenii la care ții, îți pui încrederea în ei în legătură cu ceva așa de important și, inevitabil, ei te vor dezamăgi. Și chiar n-aveam chef să fiu dezamăgită de Joss și Braden.

Simțindu-se în mod evident mai insistent în seara aceasta, Braden îmi înșira beneficiile de a lucra pentru el. Brusc, am simțit cum mi se ridica părul la ceafă. Mușchii mi s-au încordat și mi-am întors încet capul, cuvintele lui Braden estompându-se pe măsură ce mă uitam spre cine sau ce îmi atrăsese atenția. Am clipit, privind în partea opusă a încăperii, și am icnit atunci când l-am văzut pe tipul care se uita lung la mine. Privirile ni s-au întâlnit și, din nu știu ce rațiune bizară, am simțit o conexiune, de parcă eram ținută locului în timp ce ne priveam. Am simțit pulsul accelerându-mi-se, sângele năvălind în urechi.

Ne aflam la ceva distanță unul de altul, așa că nu-mi puteam da seama de culoarea ochilor lui, însă erau frumoși și scrutați,

încruntându-se de parcă era încurcat de electricitatea statică dintre noi la fel de mult cum eram și eu. De ce îmi atrăsese atenția? Nu era genul de tip care mă atrăgea de obicei. Da, arăta bine. Păr blond, închis și ciufulit și un început de barbă sexy. Înalt, dar nu la fel de înalt ca Malcolm. Probabil că tipul ăsta avea un metru optzeci și cinci. Aș fi fost cu câțiva centimetri mai înaltă decât el încălțată cu pantofii cu tocuri înalte pe care îi purtam în seara aceea. Vedeam mușchii din bicepșii lui și venele groase de pe brațe deoarece, în toiul iernii, idiotul era îmbrăcat cu un tricou, însă nu era clădit ca tipii cu care mă întâlneam. Nu era lat în umeri și cărnos. Era zvelt și musculos. Îhi, „musculos“ era un cuvânt potrivit pentru asta. Și am menționat cumva tatuajele? Nu-mi dădeam seama ce erau, dar vedeam tușul colorat de pe braț.

Eu nu *înțelegeam* tatuajele.

Când și-a plecat ochii, am inspirat profund din pricina senzației șocante care mă străbătea în timp ce privirea lui cutreiera pe trupul meu de sus în jos și înapoi. Mă simțeam încurcată, copleșită de examinarea lui atentă, în pofida faptului că, dacă un tip mă cerceta în felul acesta, eu m-aș fi mulțumit să-i zâmbesc ușuratic. În clipa în care privirea lui a ajuns înapoi la fața mea, mi-a oferit o ultimă privire arzătoare — o privire pe care o percepeam ca pe mângâierea unei palme bătătorite pe trupul meu —, și apoi s-a uitat în altă parte. Simțindu-mă amețită și în mod cert excitată, l-am privit pășind în spatele unui perete care împărțea galeria în secțiuni.

— Cine e tipul? a străpuns glasul lui Joss ceața în care pluteam.

Am clipit și m-am întors spre ea cu ceea ce îmi închipuiam că era o expresie stupefiată pe chipul meu.

— Habar n-am.

Joss a rânjit.

— Era sexy.

Cineva și-a dres glasul în spatele ei.

— Ce spuneai?

Ochii ei au sclipit neastâmpărat, dar când s-a întors cu fața spre partenerul ei care o privea supărat, și-a schimbat expresia într-una nevinovată.

— Voiam să spun, pur și simplu din punct de vedere estetic, desigur.

Braden a protestat, însă a tras-o mai aproape de el. Joss mi-a zâmbit, iar eu nu m-am putut abține să nu surâd. Braden Carmichael era genul de afacerist intimidant, care vorbea pe șleau, fără fasoane, și totuși, cumva, Jocelyn Butler reușise să-l învârtă pe degetul ei mic.

Cred că am stat acolo preț de o oră, bând șampanie gratis și discutând câte-n lună și-n stele. Uneori mă simțeam intimidată când ei doi erau împreună, deoarece erau atât de inteligenți și știau o grămadă de lucruri. Rareori aveam impresia că aș fi avut ceva profund sau interesant de adăugat într-o conversație, așa că pur și simplu râdeam și savuram felul în care se tachinau reciproc. Când eram singură cu Joss, era altceva. O cunoșteam mai bine pe Joss decât pe Braden, astfel încât eram sigură că ea n-ar fi vrut niciodată să mă facă să am impresia că ar fi trebuit să fiu altfel decât eram. Era o schimbare plăcută de ritm față de restul vieții mele.

Am sporovăit cu unii dintre ceilalți invitați, încercând să nu par confuză din pricina entuziasmului lor legat de artă, dar, după o oră, Joss s-a întors spre mine, cerându-și scuze.

— Jo, trebuie să plecăm. Îmi pare rău, dar Braden are mâine-dimineață o întrunire.

Probabil că mi-am arătat dezamăgirea, căci a scuturat din cap.

— Știi ce, eu rămân. Braden poate să plece. Eu rămân.

Nu. În niciun caz. Mai trecusem eu prin asemenea situații.

— Joss, du-te acasă cu Braden. Sunt bine. Plictisită. Dar bine.

— Ești sigură?

— Absolut.

Mi-a strâns afectuos brațul și l-a luat pe Braden de mână. El a dat din cap în chip de salut, iar eu i-am răspuns cu un zâmbet și un „noapte bună“, apoi i-am urmărit cu privirea traversând galeria spre

garderoba unde atârneau hainele tuturor invitaților. Ca un adevărat gentleman, Braden i-a ținut paltonul și a ajutat-o să se îmbrace. A sărutat-o pe păr înainte să se întoarcă să-și pună propriul palton. Cu brațul pe după umerii ei, a condus-o afară, în noaptea de februarie, lăsându-mă pe mine în galerie cu o durere necunoscută în piept.

Am aruncat o privire spre ceasul Omega de aur pe care mi-l cumpărase Malcolm de Crăciun și, ca de fiecare dată când verificam ora, deplângeam faptul că nu-l puteam vinde. Era probabil cel mai costisitor dar pe care îl promisem vreodată și ar fi făcut minuni în ceea ce privea economiile noastre. Totuși, rămânea mereu speranța că relația mea cu Malcolm avea să se transforme în ceva mai semnificativ, iar vânzarea ceasului n-ar mai fi fost necesară. Dar nu mi-am îngăduit niciodată să-mi fac speranțe mult prea mari.

Era nouă și cincisprezece. Pulsul mi s-a accelerat puțin și am cotrobăit prin micuța mea poșetă Gucci, falsă, în căutarea telefonului. Niciun mesaj. *La naiba, Cole!*

Tocmai apăsasem pe TRIMITE pentru un mesaj care îi amintea lui Cole să mă sune de îndată ce ajungea acasă, când un braț s-a strecurat în jurul taliei mele și parfumul de lemn și piele al aftershave-ului lui Malcolm mi-a umplut nările. Neavând nevoie să-mi las capul pe spate pentru ca privirile să ni se întâlnească de vreme ce purtam pantofi cu tocuri de șaisprezece centimetri, m-am întors și i-am zâmbit, disimulându-mi îngrijorarea pentru Cole în clipa în care ne-am privit reciproc în ochi. Alesesem sofisticata rochie Dolce & Gabbana, mulată, de culoare roșie, pe care mi-o cumpărase Malcolm în ultima noastră escapadă la cumpărături. Rochia îmi scotea perfect în evidență silueta. O adoram. Ar fi fost un păcat s-o adaug mormonului destinat vânzării pe eBay.

— Iată-te!

Malcolm mi-a zâmbit, cu ochii lui căprui-strălucitori care făceau cute atrăgătoare la colțuri. Avea un păr negru bogat, cu fire argintii și sexy la tâmples. Purta mereu costume, și nici în seara aceasta nu făcuse excepție, costumul Savile Row venindu-i impecabil.

— Credeam că îți vin prietenii, altminteri nu te-aș fi lăsat singură.
I-am zâmbit și mi-am pus mâinile pe pieptul lui.

— Nu-ți face griji. Sunt bine. Au fost aici, dar au fost nevoiți să plece devreme.

M-am uitat la telefonul pe care încă îl țineam în mână. Unde era Cole? Spiridușii se treziseră în stomacul meu și mă ciuguleau pe dinăuntru.

— Cumpăr unul dintre tablourile Beccăi. Vino și prefă-te alături de mine că e genial.

Am chicotit și imediat mi-a părut rău, mușcându-mi buza pentru a înăbuși zgomotul.

— Mă bucur nespun că nu sunt singura care nu pricepe.

Ochii i s-au îndreptat spre încăperea, buzele schițând un zâmbet amuzat.

— Ei bine, din fericire toți oamenii aceștia știu mai multe despre artă decât noi, astfel încât, într-un final, voi primi ceva înapoi din investiția mea.

Continuând să-și țină brațul în jurul taliei mele, m-a condus prin galerie, prin spatele câtorva pereți despărțitori, acolo unde stătea Becca sub o imensă pictură cu vopsea improșcată. Aproape că m-am împiedicat atunci când am văzut cu cine stătea de vorbă.

Tipul Tatuat.

Rahat.

— Ești bine?

Malcolm mi-a aruncat o privire încruntată, căci simțea tensiunea din mine.

I-am zâmbit veselă. Regula numărul unu: să nu lași niciodată pe nimeni să vadă altceva decât lucruri pozitive și fermecătoare.

— Mă simt grozav.

Tipul Tatuat îi zâmbea Beccăi, ținând o mână pe șoldul ei, încercând s-o tragă spre el, expresia de pe chipul lui fiind calmă. Am ignorat în mod deliberat sincopa din respirația mea la vederea zâmbetului său păcătos. Becca încă părea ușor supărată, dar am

înțeles prea bine când s-a lăsat îmbrățișată de el. M-am gândit că orice femeie i-ar fi iertat orice ticălosului atunci când el zâmbea așa.

Luându-mi privirea de la Tipul Tatuat, l-am urmat pe Malcolm, care se opri, și cuplul s-a întors spre noi. Becca se îmbujorase la față, iar ochii îi străluceau de încântare.

— Nu ne luați în seamă pe mine și pe Cam. Ne certam fiindcă e un idiot.

Nu l-am privit, dar l-am auzit chicotind.

— Ba nu, ne certam fiindcă avem gusturi diferite în ceea ce privește arta.

— Lui Cam nu-i place arta mea, a spus Becca enervată. Nu poate să fie cum sunt ceilalți iubiți și să mintă măcar. Nu. Țsta e brutal de sincer. Cel puțin lui Malcolm îi place arta mea. Jo, ți-a spus Mal că îmi cumpără tabloul?

Te-ai fi așteptat să fiu geloasă pe evidenta afecțiune a lui Malcolm pentru Becca, și știu că sună oribil, însă până ce i-am văzut operele *am fost* puțin geloasă. Nu eram excepțional de deșteaptă. Nu desenam. Nu dansam. Nu cântam. Eram doar o bucătăreasă acceptabilă... Din fericire, eram drăguță. Înaltă, cu picioare ce păreau să nu se mai termine, mi se spusese de nenumărate ori că aveam un trup grozav și un ten minunat. Combinați-le pe astea cu ochi imenși verzi, păr lung, blond-roșcat, trăsături delicate și veți avea imaginea unui pachet atrăgător — unul după care se întorceau capetele încă de când eram adolescentă. Da, nu aveam mare lucru, dar ceea ce aveam foloseam în avantajul familiei mele.

Mă *îngrijorase* nițel să știu că Becca era drăguță și talentată. Poate că Malcolm avea să se plictisească de mine și să se întoarcă la ea? În mod meschin, reacția lui Malcolm aproape deloc entuziasată față de arta ei m-a făcut să mă simt mai bine în legătură cu relația lor. Nu că asta ar fi avut vreo logică pentru mine.

— Într-adevăr. Bună alegere.

I-am zâmbit și mi-am dat seama că murea de râs. Mâna i-a alunecat de pe talie pentru a-mi prinde șoldul în căușul palmei și

m-am lipit de el, încercând să arunc o privire telefonului. În continuare, nimic de la Cole.

— Jo, el e Cameron, iubitul Beccăi, a spus brusc Malcolm, și eu mi-am îndreptat capul pentru a-l studia, în cele din urmă, pe bărbatul pe care evitasem să-l privesc în ultimele secunde. Privirile ni s-au întâlnit și am simțit cum tremuram din nou de încântare.

Avea ochii de un albastru-cobalt și părea să mă dezbrace din priviri în timp ce mă măsura pentru a doua oară. Am văzut cum i-a licărit privirea, observând mâna lui Malcolm pe talia mea. Am înlemnit în timp ce Cameron ne examina, trăgând concluzii despre noi, după care și-a strâns buzele, ștergându-și expresia de pe chip.

— Bună, am reușit să îngaim, și el a dat vag din cap a salut. Focul din privirea sa de mai devreme dispăruse în mod cert.

Becca a început să sporovăiască cu Malcolm despre tablou, așa că am folosit șansa să-mi verific iar telefonul. La auzul unui mormăit nemulțumit, am ridicat capul, privirea încrucișându-mi-se cu a lui Cameron. N-am înțeles aversiunea din expresia lui sau de ce am simțit brusc nevoia să-i spun să se ducă să și-o tragă singur. Confruntată cu animozitate sau agresiune, aveam tendința să mă eschivez și să nu scot un cuvânt. În acest caz, condamnarea și judecata de pe chipul idiotului ăla tatuat mă făceau să vreau să-i trag un pumn și să-i sparg nasul lui deja imperfect. Avea o protuberanță aproape de șaua nasului care ar fi trebuit să-i fi stricat înfățișarea perfectă, dar, în loc de asta, îi sporea farmecul necizelat.

Mi-am mușcat limba înainte să fac ceva contrar firii mele și mi-am coborât privirea spre tatuajele sale. Pe antebrațul drept exista un înscris negru — două cuvinte pe care nu reușeam să le deslușesc fără să dezvălui faptul că încercam să le citesc. Pe brațul stâng avea un desen colorat și detaliat. Părea a fi un dragon, însă nu eram sigură, iar Becca venise mai aproape de Cameron, obturându-mi vizibilitatea.

Preț de o clipă, m-am întrebat cum de Becca putuse să treacă de la a se întâlni cu Malcolm, treizeci și ceva de ani, costume la

comandă, la Cameron, douăzeci și ceva de ani, ceas de aviator din anii șaptezeci și brațări din piele, un tricou Def Leppard care fusese spălat de prea multe ori și o pereche uzată de Levi's.

— Mal, ai întrebat-o pe Jo despre slujbă?

Uluită, m-am uitat la iubitul meu.

— Slujbă?

— Becca, e în regulă, zău, a insistat Cameron, vocea lui profundă trimițând prin corpul meu un fior de ceva ce nu voiam să recunosc.

Mi-am mutat privirea care s-a intersectat cu a lui și am remarcat cum se uita lung la mine, fără nicio expresie.

— Prostii, a răspuns Malcom liniștit, privindu-mă cu un aer meditativ. Încă mai căutați un barman la club, nu-i așa?

Așa era. Craig, prietenul și colegul meu (și unica mea aventură de o noapte după nebunia cu Callum), ne părăsise și plecase în Australia. Miercuri fusese ultima lui tură, și managerul nostru, Su, intervievase doritori timp de o săptămână. Îmi era dor de Craig. Uneori, flirtul lui ajungea să fie puțin cam mult, iar eu nu avusesem niciodată curajul să-i spun să tacă (Joss o făcuse), dar cel puțin era mereu într-o stare de spirit bună.

— Da, de ce?

Becca m-a atins pe braț și i-am privit chipul rugător. Brusc, mi-a trecut prin minte că, deși era cu câțiva ani mai mare decât mine, arăta și avea voce de fetiță, cu ochii ei albaștri și mari, pielea netedă și glasul pițigăiat. Noi două n-am fi putut fi mai diferite.

— Cam e grafician. A lucrat pentru o companie de grafică care face tot marketingul și brandingul pentru cele mai cunoscute mărci din țară, dar au avut reduceri de buget. Ultimul venit, primul plecat, cam așa s-a pus problema, și Cam lucra la ei numai de un an.

I-am aruncat lui Cam o privire precaută, dar plină de compătimire. Nu era ușor să-ți pierzi locul de muncă.

Totuși, nu știam ce aveam eu sau postul de barman de-a face cu asta.